

[Rahbæk Møller]

Jeg tror, det er nødvendigt, at staten, at samfundet tager en del af risikoen for virksomhederne ved de langsigtede ting. Man skal ikke bruge skattemidlerne til det. Det har man forsøgt sig med i Sverige. Man har set resultatet og har afskaffet det igen. Man har forsøgt det i Finland. Da vi var deroppe, var det i hvert tilfælde embedsmændenes anbefaling, at man afskaffede det. De sagde, at de kunne ikke vide, hvad politikerne fandt på, men deres indtryk var klart negativt. USA har forsøgt det. Der findes en OECD-rapport om dette forsøg. Det er klart negativt, og det er afskaffet igen. Der er ingen grund til, at vi begynder at optage ideer, der er brugt og forkastet andre steder.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Frank Jensen, at Det Radikale Venstre vedkender sig naturligvis medansvaret for regeringens økonomiske politik – også firkløverregeringens økonomiske politik. Det, jeg ville fremhæve med de 70 mio. kr., var såmænd ikke, at det var en dårlig idé at give grundforskningen noget ekstra, men at tingene kommer væltende oven i hinanden og gør institutionernes mulighed for planlægning meget, meget ringe. Det er blot det, jeg vil anfægte, ikke at de 70 mio. kr. var nogen dårlig idé i sig selv.

Til hr. Rahbæk Møller vil jeg sige, at det, der var mit budskab med hensyn til afskrivningsreglerne, var for det første, at flere tidligere ordførere har været inde på, at hvis man forbedrede afskrivningsreglerne, havde man straks gjort mulighederne for forskning i erhvervslivet meget, meget bedre. Jeg har prøvet at fremhæve, at et af problemerne med erhvervslivets forskning er naturligvis, at de skal have råd til at ansætte folk, som kan tage fejl. Det er det, der er problemet, at man i realiteten ikke er risikovillige nok. Det er grundsætningen i al forskning, at det kan gå galt. Det kan vise sig, at resultaterne ikke blev, som man havde ventet, og så er der ikke noget at gøre, for så er pengene bare spildt.

Jette Pors (CD):

Først tak til forskningsministeren for denne redegørelse, som vi synes giver et klart overblik over, hvad der tidligere er sket, hvad den aktuelle situation er, og hvad regeringen egentlig ønsker skal ske fremover. Redegørelsen taget

meget bredt kan vi for så vidt godt tilslutte os, så jeg vil bruge lidt tid på at sige noget om CD's grundlæggende holdning, når vi taler om forskning, både fortidsforskning og fremtidsforskning.

Først lidt om vores holdning til det, som jeg opfatter som de traditionelle forskningsområder. Da jeg i sommer besøgte diverse museer sammen med Kulturudvalget, slog det mig gang på gang, hvor rigtigt det gamle ordsprog er – ingen fremtid uden fortid. På vore to tandlægehøjskoler, kunne jeg godt forestille mig, ville man i disse dage måske oven i købet sige lidt bittersødt, at en manglende forskning i fortiden alt for nemt vil kunne medføre en i mere end én forstand tandløs fremtid. Hvis de tænker sådan i disse dage, forstår jeg dem så godt, og jeg håber også, at ministeren kan følge tankegangen. Der skal være plads til en stadig opfølgning af den side af forskningslivet, både af humanistiske og kulturelle grunde, og hvis ikke det omtalte ordsprog allerede er indflettet i en af friserne herinde på borgen, så synes jeg det bør sket snarest muligt. Vi bør nemlig ikke slippe det ordsprog af syne, men nok om det for nu.

Den kendte treenighed mellem uddannelse, forskning og udvikling er der vist stadig væk enighed om, det håber jeg da. Det er i hvert fald baggrunden for, at CD gerne medvirker til at opretholde og måske oven i købet på visse områder udvide statsstøtten i årene fremover.

Det er så almindeligt at spænde sikkerhedsnet under os danskere i snart sagt alle situationer, og nogle gange er det også rigtigt at gøre det, specielt da når det drejer sig om den sociale og sundhedsmæssige del af vores tilværelse. Men så vil jeg altså også gerne sige, at vi skal også passe på ikke at blive så forsigtige på alle mulige områder, at Danmark i forskningens hellige navn bliver et samfund bestående af afventende mennesker, der vil bære både livrem og seler. Vi kan ikke forske os ud af alt, og den, der ikke en gang imellem tør løbe en risiko, vil heller ikke opleve nogen udvikling. Det er et synspunkt, man kender så udmærket i erhvervslivet, som fremover nok vil være den samfundsgren, der vil satse om ikke mest så i hvert fald meget mere på forskning, men som alligevel aldrig vil lade en virksomhed være totalt afhængig af forskning alene.

Det, jeg siger her, er ikke udtryk for hverken kynisme eller ligegyldighed. Tværtimod, jeg